

naar den bliver forfattet, da ikke at gjøre Medsættelsen. Det er imidlertid et Spørgsmaal, der slet ikke er af nogen Interesse i det Dieblif, vi ikke faae denne Erklæring fra Ministeren, stemme vi imod „Rolf Krates“ Udrustning, og det er da en ligegyldig Ting, hvorledes det gaar med de andre Forslag, som vi overlade til Ministeren og hans Meningsskæller her i Thinget at blive enige om. — Derefter kommer jeg til Vædringsforslaget under Nr. 60, vedrørende Udrustningen af „Jylla“. Denne Udrustning af „Jylla“ paa to Maaneder til Kontrol med Fisserien paa Vestkysten er, saaledes som det er stillet nu, et Spørgsmaal, der ikke har nogen principiel Betydning, antager jeg, for den Side af Thinget, som forrige Gang nægtede „Jyllas“ Udrustning. Den staar nu extra ordinært udenfor den ordinære Udrustning og er væsentligt motiveret ved Hensynet til Fisseribefolkningen paa Vestkysten. Jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende tror det Samme nu som, ved anden Behandling, at man noget overdriver den Nytte, man kan have af „Jylla“, men paa den anden Side indrømmer jeg, at jeg vel forstaar, at der kan være Medlemmer her i Salen, som sætte Pris paa, at dette Forsøg engang gjøres, og da det slet ikke er af principiel Betydning med Hensyn til Thingets finantsielle Stilling til denne Konto, skal jeg hverken anbefale eller modsætte mig Forslaget. Jeg skal — og deri er Udvalget enig — henstille til Thinget, hvorledes det vil stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal. — Af Vædringsforslagene under Nr. 61 og 62 gaar det første ud paa en Forlængelse af Korvetten „Dagmars“ Logt, og det andet er et Underændringsforslag heril. Med Hensyn til Korvetten „Dagmars“ Logt maa jeg bede Thinget se hen til, hvad der findes i Anmærningerne til Tillægsbevillingsloven, som er forelagt i December Maaned forrige Aar. Der findes nemlig oplyst, at Korvetten Dagmar, som i Genhold til en tidligere Bevilling var afgaaet til Vestindien, maatte efter Regjeringens Formening kunne blive derude endnu nogen Tid og ikke kunne hjemgaa saa tidlig, som den ifølge Bevillingen maatte, nemlig i Januar Maaned. Regjeringen har derfor paa Tillægsbevillingsloven for Aar forlangt Bemyndigelse af Rigsdagen til at lade denne Korvet blive liggende udover den bestemte Tid; man har altsaa forlangt Bevillingen forlangt. Dette Forlangende er i December Maaned fremkommet fra Regjeringens Side, samtidig altsaa med Tillægsbevillingslovens Forelæggelse. Nu kunde det kan jo ikke nægtes, Folkethinget have taget meget alvorligt fat paa denne Sag. Den kunde have nægtet sin Billigelse eller godkjendt Sagen, men Folkethinget har ikke taget nogen Beslutning herom; Tillægsbevillingsloven er endnu ikke bleven bevilget. Regjeringen har altsaa ikke faaet sit Forlangende nægtet, men den har heller ikke faaet det godkjendt. Regjeringen har derefter, da der altsaa hverken foreligger Godkjendelse eller Nægs-

telse, paa egen Haand besluttet at lade Dagmar blive liggende i Vestindien til den 1ste April. Hvorledes Thinget vil stille sig til denne Regjeringsbeslutning, er mig ubekjendt. Det veed jeg ingen Ting om. Det er en Ting, der vil vise sig naar Tillægsbevillingsloven bliver afgjort her i Thinget, men saalænge denne ikke er afgjort, kan jeg ikke udtale nogen Mening derom. Det er jo muligt, at Thinget vil bevilge det, og det er ogsaa muligt, at Thinget vil nægte denne Bevilling og lade Regjeringen tage Udgiften, som den derigjennem har dekretet, paa sit eget Ansvar. Hvad der derimod er sikkest for Finantsudvalgets Flertal er, at man ikke nøsler, at denne Korvet — hvad enten der nu maatte blive givet Bevilling med Hensyn til den indtil 1ste April eller ikke, og hvilket Ansvar man i saa Henseende vil gjøre gjældende, om man vil henvise Sagen til Statsrevisionen eller gaae andre Veie — ikke bør ligge derude længere end til den 1ste April, og at den da maa hjemsendes. Det Forslag, der altsaa er stillet fra Regjeringens Side, og som gaar ud paa, at Korvetten forblive derovre forlænges i 3 Maaned, hvilket staar i Forbindelse med det ærede Ministeriums andet Forslag om at lægge et Stationsstift derud, maa man modsætte sig, da det ikke overhovedet kan erkjendes, at der er nogen Nødvendighed for, at der ligger noget Skib i Vestindien. Derimod har et Flertal i Udvalget troet at maatte give en Bevilling, for at Korvetten „Dagmar“ kan komme hjem; thi, hvad enten man negter eller bevilger Summen paa Tillægsbevillingsloven, kan Korvetten „Dagmar“, saaledes som Forholdene ere, og naar henfjes til den Tid, Regjeringen kan vente at kunne faae endelig Svar gennem den Beslutning, Rigsdagen tager med Hensyn til Tillægsbevillingsloven, ikke vet vel begynde sin Hjemreise eller i alt Fald ikke forudsættes at kunne begynde sin Reise, før 1ste April — det er en Ting, der kan indtræde — men saa bør ogsaa denne Hjemreise begynde; men vi have ikke fra Flertallets Side fundet os foranledigede til at nægte en Bevilling hertil. Noget andet blev det naturligtvis, dersom Tillægsbevillingsloven havde været negtet, og Regjeringen altsaa i saa Henseende havde Aar Bested, havde vidst, hvad den havde at gjøre, idet den ikke vilde kunne faae denne Bevilling fra Folkethingets Side; i saa Tilfælde kunde det naturligtvis ikke falde os ind at give en Bevilling til, at Korvetten kunde komme tilbage; det var saa Regjeringens Sag enten strax at sørge for, at det skete, eller at gjøre det paa eget Ansvar. Da Forholdet imidlertid ikke saaledes ligger for i Diebliffet, og det er os ubekjendt, hvilken Beslutning der vil blive taget med Hensyn til „Dagmar“ paa Tillægsbevillingsloven, har Flertallet ikke kunnet stille sig paa det Standpunkt, og vi have anset det for rigtigt at give en Bevilling ikke til at lade „Dagmar“ blive liggende,